

ΟΙ ΟΡΓΑΝΟΠΛΑΙΧΤΕΣ — (Τού Οθωνος Ρούφρεχτ).

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΒΕΡΤΧΑΟΥ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Από μικρό παιδί αγαπό τη θάλασσα. Με μαγεύει η γαλήνη της και με μεθάει η τρικυμία της. "Α, δεν μέλει τίποτα τόσο βαθιά στην ψυχή μου, όσο τ' αργεμένα κήματα. Μ' άφνει να κιάσονται στην άκτι, πάλι κοντά στη θάλασσα, τόσο κοντά ώστε να με συντίξουν οι άνοιχοί της. Πόσες φορές δεν ή' ερωτήστε τόσο ή τρικυμία, που παρ' όλογο να με παρσίβει μαζί της;... Μου φάνεται ότι άκούω αργεμέντες Σειρήνες να με κελούν με την πλανεύτρια φωνή τους, πέρα από σμαραγδένια τους πελάγια, και με κόπο προσπαθώ ν' αντίσταθώ στη μαγεική τους μουσική, που με τραβάει μαγευτικά. Ένα βράδι ήμουν στην άκρογιαλιά κιάσων νησιού. Ήταν, θανάσια, φθινόπωρο και είχε ξεσπάσει ή μεγάλη τρικυμία της Ίσημερίας.

Η άκρογιαλιά ήταν απώρονη και τα κήματα έσπαζαν όλαφρεμένα στους άπότομους βράχους της. Καθισμένος στον ψηλότερο βράχο θαύμαζα το μεγαλορκεπές αυτό θέαμα, κι' άκουγα άλληστα την έστιακή μουσική, τη συμφωνία των κημάτων και των άνέμων...

Είχε πιά βραδείσει άρκετά και δεν νύ έβαινε καρδιά να φύγω. 'Ο φόρος που ήφροντανε πέρα, στην άκρη της άκτής, είχε ανάψει...

Το μέρος αυτό ήταν επικίνδυνο για τα πλοία, γι' αυτό αόλις άρχιζε να σκουτεριάζη άναβαν άμέσως το φάρο.

Με την ιδέα πως είμαι μόνος, άρχισα ν' άπαγγέλω μερικους στίχους του Μπεντλέρ για τη θάλασσα...

Η φωνή μου ήμος, όσο κι' άν ήταν έστια, πηγότανε μέσα στη βουή της τρικυμίας.

Έξαγνα, μέσα στο βραδινό σκόφος που όλοένα γινότανε και πιο πικρό, διέκρινα τις σιλουέτες ενός άντρός και μιας γυναίκας, που περπατούσαν πάνω στους βράχους. Μου φάνηκε πάλι παράξενο αυτό, γιατί οι βράχοι ήσαν πάλι άπότομοι και το άγνωστο ξεγέφυρο, φανότανε σαν να φρεοιγίζε άπάνωθό τους παρόι σαν να έβλάδιζε.

«Θά είνε, σκέφτηκα, δυό πο-

μαντιζοί έφρεοιγμένοι που τους τραβάει κι' αυτούς ή θάλασσα, έτσι όπως με τραβάει κι' εμένα.

Άλλ' Έξαγνα είδα το άλλάτο ξεγέφυρο να ληθεί άργαλασιμένο από τους βράχους, στη θάλασσα!...

— Θες μου! φώναξα, πάνε, πέσανε στη θάλασσα, αυτοκτόνησαν!... Πώς είνε δυνατόν να τους σώσει; Ή ίσως είναι τόσο φοβερή, που δε θα μπορέσω να κιάσω τίποτα, παρ' όλο το κολύμπι που έφω. Σκεφτηκα τότε να πάω να είδωπηση τους φέλας του φάρου. Άλλό άπασο να πάω ως εκεί, το φτοχο ξεγέφυρο θα είχε πιαθεί...

Έξαγνα, ένα δυνατό σήμα διακέρσσε όλο μου το κορμί. "Α, ήταν φοβερό αυτό που έβλεπα!... Είδα τον άντρα και τη γυναίκα άργαλασιμένους πάντα ν' ανεβοκατεβαίνουν έπάνω από κήματα, έτσι όπως περπατούσαν που όλογο έλάνω στους βράχους!...

Ναι, δεν έκοινα λάθος. Χαμήλωναν με τα κήματα, έστρατα πάλι σηκωνόταναν πάνω στην κορυφή τους, κι' άλλοτε πάλι πηδούσαν πάνω τους, χωρίς να τ' άγγίζον!...

Τρέμοντας άπ' το φόβο μου, άρχισα να σκέφτομαι μήπως είχα τρελλαθεί Έξαγνα κι' έβλεπα όπαισες. Μά όχι. Το άργαλασιμένο ξεγέφυρο προχωρούσε πάντα με τον ίδιο τρόπο πάνω στην αργεμένη θάλασσα, όπως γάθιζε πέρα, στο βάθος του θοζιόντος...

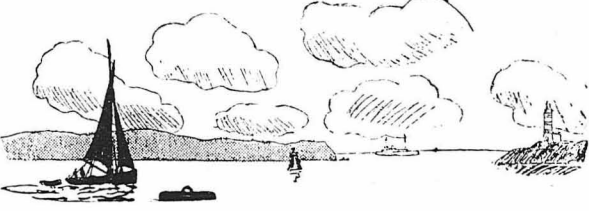
Κι' έγω που ποτέ δεν είχα φανθεί στη ζωή μου, άρχισα να περπατώ από έναν μυστηριώδη τρέφο. Ήθελα να φύγω από αυτή τη στοιχειωμένη άκρογιαλιά.

Γέφο μου ήταν άπόλυτη έσφοβή.

Ή πλησιέστερη κατοικία άνθρώπων ήταν ο φάρος. Ήθελα να τρέξω γρήγορα προς τα εκεί, αλλά τα πόδια μου έστραβαν.

Μου φανότανε ότι Έξαγνα, ο τόπος θα γέμιζε γύρω κιντάματα.

Προσπάθησα να πω με προσεγγι, Δεν είμαι πάλι έλλαθής, αλλά σε θοισμένες στιγμές και ό που άπιστος; επικαλείται το Θεό.

Ήσαν κατόπιν λίγο θάρρος κι' άρχισα νά προχωρώ πρὸς τὸ φάρο. Ὑστερὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, καθιθρόσω νά σκοραλώσω ὡς ἐκεῖ. Χτύπησα τότε θανάτῃ. Τὴν πόρτα τῆς κατοικίας τῶν φαροφυλάκων. Ἀρρήσαν ὄμως νὰ ξεχωριστοῦν, μέσα στὴ θύελλα τὸ χτύπημα τῆς πόρτας. Τέλος μου ἀνοιξαν. Ἦσαν δύο ἄντρες, ἕνας γέρος κι' ἕνας νέος.

Παραξενεύτηκαν ὅταν μὲ εἶδαν ἐκεῖ, καὶ τόσο ταραγμένο μά-
λιστα.

Τοὺς διηγήθηρα ἀμέσως τί εἶδα.
'Ο γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του.
'Ο νέος εἶπε :

— Εἶνε τὰ φαντάσματα τοῦ Μάρκου καὶ τῆς Ἄννας.
Τὰ λόγια τῶν σήκωσαν ἕνα μεγάλο βάρος ἀπ' τὴν καρδιά μου.
Ὅποτε δὲν εἶχα πελασθεῖ. Τὰ φαντάσματα ποὺ εἶδα τὰ εἶχαν ἀντι-
ρροῦσε κι' ἄλλο. Δὲν εἶχα γελαστεῖ λοιπόν. Εἶχα δεῖ, εἶχα ἀντιγράψει
διὸ φαντάσματα ἴσα...

***

Οἱ δύο φαροφυλάκες, ὁ γέρος ὁ νέος, ἦσαν πατέρας καὶ γιός.
Μοῦ εἶπαν νά καθίσω γιὰ νὰ συ-
νέλω. Ἀκόμα μου ἐξήγησαν ποῖς
ἂν ἦθελα νὰ μείνω ἐκεῖ τὴ νύχτα,
ἰστίγηε τόσος γιὰ νὰ μου στρω-
σουν νά κοιμηθῶ.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ γιός τοῦ
γέρο φαροφύλακα μοῦ εἰκόμισσε
ἕνα ζεστό τσάι. Τὸ ἔπια καὶ συ-
νήλω λίγο.

— Δὲν μοῦ λῆτε, τοὺς εἶπα τότε,
τί εἶνε αὐτὰ τὰ φαντάσματα; Γιὰ
ποῦ λόγῳ στοίχειωσαν ὁ Μάρκος
καὶ ἡ Ἄννα; Ποιοὶ ἦσαν πρὶν πε-
θάνουν;

— Ὁ Μάρκος ἦταν ὁ πρῶτος
μου γιός, κόρη. Κι' ἡ Ἄννα ἦ-
ταν ἡ ἀραβοσιανιστριά αὐτοῦ τοῦ
γιού μου ποὺ βλέπετε ἔδω...

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γέροντος, ὁ
γιός του χλιώμισσε κι' ἔσκαψε τὸ
κεφάλι του.

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ γέρος,
τὴν Ἄννα τὴν πήραμε ἀπὸ μισοὶ
ζωτὰ μας, γιατί ἦταν ὀρφανή. Ὅ-
τιαν ἔγινε κοπέλλα τὴν ἀραβοσιανιστριά
μὲ τὸ γιό μου ποὺ βλέπετε ἔδω, τὸ
Ζάν. Ὁ μεγάλος μου γιός, ὁ Μάρ-
κος ἔλειπε τότε στὴν Ἀικεραή. Ὅ-
τιαν ἔβγαγα γιόσος λίγο ζωτὰ μας
— ποὺ καλύτερα νὰ μὴν εἶχε γιοῦσε
ποτέ— χωρίζαμε ὅλοι γιὰ τὸ γερ-
μιό του. Μόνο ἡ Ἄννα ἄρχισε σιγα-
σιγά, μὲ τὸν πατέρα, νὰ γίνεται με-
λεγχολική, χωρὶς νὰ ξέρουμε γιατί.
Τὴν εἶχε σμιθεῖ ὀσπύσος; Τὸ μοῦσαο,
κίτρι. Ὁ Μάρκος καὶ ἡ Ἄννα, εἶ-
χαν ἀγαπηθεῖ κι' ἐκρίναν τὸ ἀσπὴ-
γιὰ τους, γιατί δὴ ἦταν σκάνδαλο
γιὰ τὴν οἰκογένειά μας, ἂν μαθα-
νόταν ἕνα τέτοιο πράγμα...

— Καλύτερα, διέκοψε ὁ Ζάν, νὰ
τὸ φανθέρωσαν... Κι' ἀπατέναζε.

— Σοῦα! τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του, Κι' ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ τὸ μαθαί-
νουμε, πάλι κατὸ τέλος θὰ εἶχαν τὰ πράγματα. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ποῖ-
δὲ θάδικα τὴν ἀδεια νὰ παθῶνε. Μὰ κι' ἐπὶ τὴν ἀγαποῦσε τόσο
τὴν Ἄννα, ποὺ δὲ θὰ τὴν παραχωροῦσε στο Μάρκο... Λοιπόν, κόρη,
τὴν παρουσιάζω τῆς ἡμέρας ποὺ ἦταν νὰ γίνῃ ὁ γάμος τοῦ Ζάν καὶ
τῆς Ἄννας, ὁ Μάρκος κι' ἡ Ἄννα ἔγιναν ὀργανοὶ... Μένουμε τότε
στὸ σπίτια μας ποῦνα στὸ χωριό, ἔδω ζωτὰ. Ἐγὼ ἦμουν καὶ τότε
φύλακας τοῦ φάρου. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχα πάρει ἀδεια γιὰ νὰ πα-
ρευθεῖ σποῖς γιόσους τοῦ γιού μου. Ὁ δεύτερος φύλακας τοῦ φάρου,
θὰ ἔμενε στὴ θέσι μου ἐκεῖνη τὴ νύχτα, καὶ τὴν ἐπομένη. Ἀγ,
ἐκεῖνη ἡ νύχτα!... Ἦταν μὴ ἄγρια τρομακία σὰν ἀσπὴ. Κι' ἔμει-
ξε ἕμισσε τρομακία ἀνίστοσι. Δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε τί ἀπέ-
γιναν ὁ Μάρκος κι' ἡ Ἄννα... Ὅσοις μάθαμε ὄμως τὴν ἄλλη μέρα,
οἱ δύο νέοι εἶχαν καταγίνει στὴ βράχια αὐτὰ τοῦ φάρου. Εἶχαν πάρει
τὴν ἀπογὼν νὰ πεθάνουν. Καὶ τὸ ζάνα, κόρη... Τοὺς εἶδε ἀπὸ μα-
κριὰ ὁ φύλακας τοῦ φάρου, νὰ περτοῦν ἀπὸ τοὺς βράχους ἀγαλια-
σμένοι στὴ θάλασσα. Κ' ἡ ἄγρια τρομακία τοὺς παρσίωσε ἀμέσως.
Κι' ἀπὸ τότε, κάθε φορὰ ποὺ ἀγγίζει ἡ θάλασσα, τὰ φαντάσματα
τοὺς πλανιόνται ἔλανω στὰ ζώ-
ματα ἀγαλιασμένα... Ὁ θάνα-
τος τοὺς ἔνωσε γιὰ πάντα... Ἀδ-
τοῦ εἶνε τόσα εἰρηχομένοι...Κι'
ὁ γιός μου ἀπὸ δῶ, ὁ Ζάν, ἀπο-
φάσισε νὰ κλεισθῇ γιὰ ὅλη του
τὴ ζωὴ, ἔδω μέσα, μαζί μου, καὶ
νὰ μὴ ξαναεῖθῃ πάλι κομμάτι ἄλλῃ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

'Ο περιηγητὴς Ζάν Καρὸρ ἀναφέρει ὅτι σ' ἕνα ταξεῖδι του στὴν
Κίνα συνάντησε ἕναν Ἰάτρον, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ κοιμηθῇ ἔπρεπε νὰ
τόν... χτυπήσουν προτύτερα στὴν κοιλιά μ' ἕνα μικρὸ ραβδί, ἀλλοῦς
δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ.

'Ο ἱατρός Τισσὸ πάλιν εἶχε γνωρίσει ἕναν ἀσπὴν, ὁ ὁποῖος κάθε
φορὰ ποὺ ἀγγιζαν τὸ αὐτὸ του ἀισθανόταν δριμύτατο πόνο στὴ...
γλώσσα!...

***

'Ο Λανζόν ἐδερράτουμε ἕναν ἀσπὴν, ὁ ὁποῖος ἔπασχε ἀπὸ ἴσπερο,
καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ κεφάλι ὡς τὸ λαμπὸ ἦταν πράσινο καὶ τὸ ἰσόλοιο
σῶμα ἀπ' τὸ δεξί μέρος μαῦρο καὶ ἀπὸ τὸ ἄρσπερὸ κίτρινο.

***

Στὰ τρακκιά τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων τοῦ ἔτους 1740 γί-
νεται λόγος γιὰ κάποιον ἀνθρωπῶν, ὁ
ὁποῖος μόλις ἔβαζε στὴ γλώσσα του
ὀλίγα ἐνωσοθε τοῦ ἕνα του μάγουλο νὰ
πλημμυρῶνι στὸν ἰδρώτα.

***

'Ο Σιγκάρδο ἐξάλλοι μιλάει σὲ
κάποιον σύγγραμμά του γιὰ ἕνα παιδικὸ
ποὺ ὅταν ἐκινετο ἢ ἐργαζόταν ὑπερ-
βολικά, γινόταν κατακόκκινο καὶ δεξί
μέρος τοῦ σώματός του, ἐνὸ συγγρῶ-
νος τὸ ἄρσπερὸ του μέρος πάγωνε!...

Μιὰ ἄλλη γυναίκα πάλι ἦταν
ἐγκωσις ἰδρῶνε κι' ἀπὸ τὴν δύο πτε-
ρες τοῦ σώματός της, ἐνὸ ὅταν δὲν
ἦταν ἐγκωσις ἰδρῶνε μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ
μεριά.

***

'Ο Ρώσος ἱατρός Ὁρεξοῦσα ἀ-
νεμῆσε τὸ παράδειγμα ἐνὸς κατοῖκου
τῆς Σιδηρίας, ὁ ὁποῖος ἤλεκτιζόταν
σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε δὲν μπορούσε
νὰ τὸν πλησιάζῃ κανεῖς, χωρὶς νὰ αἰ-
στανθῇ ἰσχυροὺς κλονισμοὺς καὶ χω-
ρις νὰ καί ἀπ' τὴς ἀφθονες ἤλεκτι-
ζῶσι σπῆθες ποὺ ξεπετιόντουσαν ἀπὸ τὸ
σῶμα του. Τὸ περιγράφουνο στὸ δεξί
ὄτι κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνος
τοῦ φαινόμενο αὐτὸ παρετηρετο καὶ στὴ...
γυναίκα τοῦ Ρώσουνο αὐτοῦ.

***

'Ο Διογένης ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει
γιὰ κάποιον Δημοσόφου, ὅτι κάθε φορὰ
ποὺ ἐξετίθετο στὸν ἥλιο ἢ ἔπιανε σὲ
θεσιμὸ λουτροῦ, ἀντὶ τοῦ σώμα του νὰ
ἔσταθη, γινόταν ἀπεναντίας ψευδῶ-
τατο.

***

'Ο Πεζλίν εἶχε συναντήσῃ κά-
ποτε ἕναν λαίμαργον, τοῦ ὁποῖου ἐπε-
φταν μὲ τόση ὀρημὴ τὸ σάλια, ὅταν
τοῦ παρουσιαζάν κανένα φαγητὸ,
ὥστε πετιόντουσαν σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σῶμα του.

γυναίκα στὰ μάτια του...

— Ἐσεῖ λοιπόν, εἶπα ἐγὼ, ἦσαν τὰ φαντάσματα τοῦ γιού σας
καὶ τῆς νύφης σας, αὐτὰ ποὺ εἶδα;

— Ναι, ναί... Τὰ βλέπων πολλοί, καὶ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, καὶ
μέσα ἀπὸ πλοία. Τὰ εἶδαμε πολλὰς φορὲς κι' ὁ γιός μου κι' ἐγὼ. Μὰ,
τόρα πεῖ, ὅταν εἶνε τρομακία, ἀποφεύγουμε νὰ κιντῶμε πρὸς τὴ
θάλασσα, γιατί μὲς κάνει κατὸ. Πολλὰς φορὲς, τοὺς φρονάζουμε μὲ
τὰ ὀνομάτια τους, μὰ οὔτε σταματῶσαν, οὔτε γύριαν νὰ μὰς δοῦν.
Δὲν θέλουν, νὰ ξέρουν, φαίνεται, παρὰ μόνο τὴν ἀγάπη τους...

— Ἡ Ἄννα, ρωτήσα τὸ γέρο φαροφύλακα, ἦταν ποὺ ψηλὴ ἀπ' τὸ
γιό σου;

— Ναι, ναί, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἦταν λίγο ποὺ ψηλὴ ἐκεῖνη, ἔτσι
ὅσοις τὴν εἶδατε. Μόνο ὁ Ζάν τὴν ξεπερνοῦσε στὸ μῆκος. Ἦταν ψηλὴ,
καὶ πολὺ ὀμορφῆ, σὰν Παναγία!...

'Ο Ζάν εἶχε γυρίει τόρα τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του. Κατὰ
λάβαι ὅτι ἐκλαγε...

— Τὴ γλαῖς, τοῦ εἶπε ὁ πατέ-
ρας του. Τὴ μπορούεῖς νὰ κινήσῃ;
Τὴν ἀγαποῦσε πολὺν κι' ἐσεῖ, τὸ
ξέρου, ἀλλὰ μόνο ὅταν εἶνε ἀνοι-
δαία ἡ ἀγάπη, εἶνε τρομακὴ καὶ
φοβερὴ, κι' οὔτε ὁ θάνατος δὲν
μπορεῖ νὰ τὴ νικήσῃ!...

